

Tohle mu asi zmírnělo...

čera na národním výboru, předseda soudruh Černý přečetl stížnost pana Polácha, který z těch zastřelených tisíce zpěvavých ptáčků už se dvakrát léčil, tak byl dojatý, jak uváděl ústně, tak dojatý, že z toho onemocněl na hlavu, že je i pouhým okem na něm vidět, jak se neustále potí, jak má oči docela podlité, prášky, které musí brát jen proto, že se mu nad ránem, nad každým ránem zjevují všichni ti zpěvaví ptáčci, všechny ty sýkorky a pěnkavy, všichni ti datlové, strakapudí a šoupálci a strnadi, přicházejí k němu, oblitávají pak jeho postel nad ránem, a švitořící sdělují a žalují panu Poláchovi nad tím svým osudem, jak zničehonic padají z větví lískových ořechů a ovocných stromů na zahradě paní Soldátové, tak pronikavě všichni ti ptáčci křičí, že pan Polách z toho onemocněl na hlavu, a tak žaluje, aby národní výbor zjednal nápravu, že nechce víc, že už nezbudí ty koše mrtvých ptáčků, ale pan Polách že chce, aby paní Soldátová mu dala ty dvě vzduchovky, že on je zničí, dokonce, že jí zaplatí za ty hrozné zbraně, jen aby měl záruku, že už paní nebude z okýnka střílet, a on, pan Polách si oddychne, a snad už nebude muset vyhledávat ústav a psychiatrickou léčebnu a ptáčci nebudou k němu nad ránem přilétat a žalovat mu svoje utrpení. A předseda národního výboru mne požádal, abych k tomu řekl to, co vím. A já jsem pra-

vil, že sice jsem sem tam nalézal zastřeleného ptáčka, že jsem sice slyšel výstřel, někdy i na moji parcelu brnkнул brok o větev nebo kmen stromu, ale nikdy jsem neviděl střílet paní Soldátovou, nikdy jsem ji neviděl se zbraní na rameni, to je vše. A viděl jsem, jak pan Polách, stěžovatel, jak rudnul, jak se mu oči zase začaly nalívat krví, jak si utíral zmaččený obličej velikým šátkem, ale i ten šátek nestačil, pan Polách jak dlaní stíral pot a utíral si plně hrstě krupějí potu o kalhoty a do čepice. A pak vyjel, že to je pravda, že paní Soldátová střílí ptáčky z komory, takže ani on ji neviděl, ale on rozšiřuje stížnost na paní Soldátovou ještě i na mne, já že mám trvale několik koček, někdy osm koček, a ty kočky, ty moje kočky, že chytají a živí se ptáčky, obzvláště, když já na své parcele nejsem, a že ty moje kočky už zabily tisíc a víc ptáčků, a když to takhle půjde, tak že v Kersku nebude jediný ptáček, a tak představa, že by na každé parcele v Čechách byly jen dvě kočky, tak že se všemi zpěvnými ptáky je ámen, zrovna tak, že paní Soldátová musí být potrestána morálně, protože kdyby na každé parcele, kde je stavení, kdyby každý majitel střílel z otvoru v okně na zpěvavé ptáčky, tak by byl s krásnými zpěváčky konec. Že tedy já a moje kočky jsou to samé, jako paní Soldátová a ty její dvě vzduchovky. A já když jsem to sly-